

Súd: Okresný súd Námestovo
Spisová značka: 8C/162/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5812206335
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martin Štubniak
ECLI: ECLI:SK:OSNO:2014:5812206335.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Námestovo samosudcom Mgr. Martinom Štubniakom v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova č. 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

I. Súd návrh žalobcu zo dňa 17.04.2014 na prerušenie konania **z a m i e t a**.

II. Súd žalobu **z a m i e t a**.

III. Žalovanej náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Podaným žalobným návrhom žalobca žiadal od žalovanej zaplatať čiastku 125,- Eur ako náhrady majetkovej škody predstavujúcej účelne vynaložené náklady na správu a vymáhanie jeho pohľadávky a čiastku 260,- Eur ako náhrady nemajetkovej ujmy (predstavujúcej 55 Eur za každý mesiac nečinnosti exekučného súdu), ktoré mu mali byť spôsobené nesprávnym úradným postupom tunajšieho súdu v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 4Er/977/2010 (súdny exekútor pod č. EX 15142/2010) tým, že o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté dlho po uplynutí zákonom stanovenej doby.

Tunajší súd vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 14.10.2013 č.k. 8C/162/2012-24 tak, že návrh žalobcu zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 27.02.2014 sp. zn. 9Co/76/2014 zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil na ďalšie konanie s odôvodnením, že aj keď sa síce jedná o drobný spor do 1.000,- Eur, tým, že prvostupňový súd nenariadil vo veci pojednávanie, odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom.

Po vrátení veci žalobca podaním zo dňa 17.04.2014 (doručeným súdu elektronickou poštou dňa 22.04.2014) navrhol prerušiť konanie do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorú podľa svojho tvrdenia podal z dôvodu objektívneho porušenia svojich práv na zákonného sudcu a nestranný súd. K tomuto procesnému návrhu žalobcu súd uvádza, že prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) je obligatórne a dopadá na situácie, kedy rozhodnutie v merite veci závisí od otázky, ktorú nie je v konaní oprávnený riešiť ako predbežnú (§ 135 ods. 1 O.s.p.). Prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. je naproti tomu fakultatívne a bude namieste vtedy, ak prebieha iné konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd na také konanie dal podnet (§ 135 ods. 2 O. s. p.). Podľa názoru súdu otázka zákonného sudcu nie je svojim charakterom takou predbežnou otázkou ako

to majú na mysli uvedené ustanovenia, teda otázkou od ktorej závisí rozhodnutie v merite veci. Okrem toho v danom prípade tie isté dôvody zaujatosti zákonného sudcu žalobca predostrel už v žalobnom návrhu, pričom predpísaným postupom podľa § 14 a nasl. O.s.p. bola táto jeho výhrada už vyriešená nadriadeným súdom, ktorý zákonného sudcu Mgr. Martina Štubniaka nevytlúčil z prejednávania a rozhodovania tejto veci (uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 19.02.2013 sp. zn. 10NcC/94/2013). Súd preto nevidel dôvod pre prerušenie tohto konania a tak predmetný procesný návrh žalobcu ako nedôvodný zamietol.

Žalovaná sa počas konania k veci nevyjadрила.

Na pojednávaní dňa 23.04.2014 súd prejednal vec v neprítomnosti riadne predvolaných sporových strán s použitím ust. § 101 ods. 2 O.s.p., keď tak právnenému zástupcovi žalobcu ako aj žalovanej bolo predvolanie doručené dňa 11.04.2014. Žalobca síce vo vyššie uvedenom podaní zo dňa 17.04.2014 okrem prerušenia konania navrhol súčasne aj zrušiť nariadené pojednávanie z dôvodu, že nebolo ústavne konformným spôsobom vyriešené ustanovenie zákonného sudcu, no súd z už uvedených dôvodov, pre ktoré neprerušil toto konanie, nepovažoval žalobcom uvádzané skutočnosti za dôležité dôvody pre odročenie pojednávania či dokonca pre jeho zrušenie.

Súd vo veci vykonal dokazovanie jednotlivými listinami tvoriacimi obsah spisu tunajšieho súdu sp. zn. 4Er/977/2010 a zistil nasledovné:

Žalobca ako oprávnený dňa 28.09.2010 do zápisnice spísanej súdnym exekútorom JUDr. V. H. navrhol vykonanie exekúcie voči povinnej JB. na podklade exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 29.07.2010 sp. zn. SR/06533/10 a ktorým bola menovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi čiastku 1.502,53 Eur s príslušenstvom. Súdny exekútor následne v zmysle návrhu na vykonanie exekúcie požiadal žiadosťou doručenou tunajšiemu súdu dňa 09.12.2010 o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Následne tunajší súd uznesením zo dňa 29.12.2010 č.k. 4Er/977/2010-11 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Voči uzneseniu nebolo podané odvolanie žiadnym účastníkom exekučného konania (teda ani žalobcom), čím sa uznesenie stalo právoplatným a vykonateľným dňa 09.02.2011.

Z hľadiska právneho posúdenia zisteného stavu veci súd uvádza, že zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci jeho orgánmi upravuje zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ktorý v § 3 určuje, že štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci: a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom. Svojej zodpovednosti sa štát nemôže zbaviť.

Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že na vznik objektívnej zodpovednosti štátu (Slovenskej republiky) za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sa vyžaduje kumulatívne (súčasné) splnenie troch podmienok: 1. nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, 2. vznik škody ako peniazmi vyčísliteľnej majetkovej ujmy na strane dotknutého subjektu a 3. príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Zákon č. 514/2003 Z.z. neobsahuje legálnu definíciu nesprávneho úradného postupu. Ust. § 9 uvedeného zákona v znení účinnom do 31.12.2012 príkladmo za nesprávny úradný postup označuje porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. V zásade možno nesprávny úradný postup definovať ako postup orgánu verejnej moci (teda aj štátneho orgánu), ktorý je v rozpore s platnými právnymi normami a ktorý spočíva v inej než rozhodovacej činnosti. V prípade rozhodovacej činnosti totiž zákon č. 514/2003 Z.z. zakladá zodpovednosť štátu za nezákonné rozhodnutie a špecificky za určité rozhodnutia týkajúce sa najmä osobnej slobody jednotlivca (rozhodnutia o zatknutí, zadržaní, o treste atď.). Inými slovami, pri nesprávnom úradnom postupe je činnosť orgánu verejnej moci v konkrétnom prípade upravená právnou normou, ktorú orgán pri jej aplikácii poruší. Treba ale zdôrazniť, že nesprávny úradný postup je potrebné posudzovať s prihliadnutím na konkrétne okolnosti daného prípadu.

Súd preto skúmal, či bolo preukázané splnenie všetkých troch podmienok na to, aby bola založená zodpovednosť žalovanej za žalobcom tvrdenú škodu (resp. ujmu).

Z vykonaného dokazovania súd nemal preukázané tvrdenia žalobcu, žeby postupom tunajšieho súdu v exekučnom konaní sp. zn. 4Er/977/2010 v súvislosti so žiadosťou súdneho exekútora o udelenie poverenia došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Ako vyplynulo z vykonaných dôkazov, žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu bola tunajšiemu súdu doručená dňa 09.12.2010 a bola zamietnutá uznesením zo dňa 29.12.2010 č.k. 4Er/977/2010-11. Ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z.z.) v znení účinnom do 31.05.2010 určovalo povinnosť súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia do 15 dní od doručenia jeho žiadosti. Zákonom č. 144/2010 Z.z. došlo s účinnosťou od 01.06.2010 k novelizácii tohto ustanovenia tak, že lehota 15 dní neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku, podľa ktorého možno exekúciu vykonať aj na podklade notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila (§ 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku) alebo na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmirov nimi schválených (§ 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku). V dôvodovej správe k čl. III bodu 2 zákona č. 144/2010 Z.z. ktorým došlo k uvedenej zmene sa okrem iného uvádza: „Prax ukázala, že lehota na poverenie exekútora v prípadoch, ak exekučným titulom je notárska zápisnica, alebo rozhodcovský rozsudok bola výraznou prekážkou na to, aby súdy mohli objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Prejavilo sa to vo veľkom počte nezákonných exekúcií, zbytočnom vzniku trov exekučného konania. ... Súdy nemali časový priestor ani na vyžiadanie napr. spotrebiteľskej zmluvy.“ Následne čl. II bodom 2 zákona č. 102/2011 Z.z. došlo s účinnosťou od 01.06.2011 k zmene ust. § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku v tom smere, že exekúciu možno vykonať aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmirov nimi schválených. Dôvodová správa k tomuto bodu novely uvádza: „Rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila v ostatnom období svojím autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky. Avšak vzhľadom na skutočnosť, že v praxi možno vysledovať určité pochybnosti, navrhuje sa výslovne upraviť, že exekučným titulom sú aj vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a zmiery nimi schválené.“ Z uvedeného prehľadu vývoja právnej úpravy v ustanoveniach § 44 ods. 2 a § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku preto podľa názoru súdu vyplýva, že počnúc dňom 01.06.2010 sa lehota 15 dní na rozhodnutie exekučného súdu o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia nevzťahovala na prípady, kedy exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok. I keď doslovný gramatický výklad (ktorým argumentoval aj žalobca) ustanovení § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku účinného od 01.06.2010 evokuje, že 15 dňová lehota sa nevzťahovala iba na vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmiery nimi schválené, pri použití metódy teleologického výkladu (ktorý je založený na skúmaní účelu a zmyslu danej právnej normy) nemôže takýto názor obstať. Vychádzajúc zo znenia dôvodovej správy k zákonu č. 144/2010 Z.z. totiž účelom novely v tejto časti bolo, aby sa 15 dňová lehota na rozhodnutie exekučného súdu o poverení či nepoverení súdneho exekútora nevzťahovala na prípady, kedy exekučným titulom bol vykonateľný rozhodcovský rozsudok. Ak by toto nebolo zmyslom právnej úpravy, zákonodarca by logicky v dôvodovej správe nespomínal rozhodcovské rozsudky ale výslovne rozhodnutia (a zmiery) rozhodcovských komisií, o ktorých však nie je ani zmienka. Tomuto výkladu podávaného súdom potom nasvedčuje aj následná novela vykonaná zákonom č. 102/2011 Z.z. účinným od 01.06.2011, ktorým sa iba z terminologického a nie z obsahového hľadiska explicitne vyjadrilo, že 15 dňová lehota na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia neplatí v prípade, ak ide o exekúciu navrhovanú na podklade exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok. V danom prípade preto exekučný súd nemal povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní, keďže exekúcia bola navrhovaná na podklade rozhodcovského rozhodnutia. Pritom o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté po 20. dňoch od jej doručenia uznesením zo dňa 29.12.2010. Súd tak v tejto súdnej veci nemal preukázané, že by zo strany tunajšieho súdu v dotknutom exekučnom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu v tom zmysle ako bol vyššie charakterizovaný. Ak potom nebolo preukázané splnenie už prvej najpodstatnejšej podmienky pre založenie zodpovednosti žalovanej za škodu, resp. ujmu (§ 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.) spôsobenú nesprávnym úradným postupom, logicky sa už ani nebolo potrebné zaoberať skúmaním ďalších dvoch podmienok. Len

záverom sa dodáva, že súdu je z rozhodovacej činnosti známe, že žalobca ešte pred začatím tohto súdneho konania podal najneskôr dňa 25.09.2012 na Ministerstvo spravodlivosti SR písomnú žiadosť podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o predbežné prerokovanie nárokov uplatňovaných v tomto konaní. V dôsledku neuspokojenia nárokov do 6 mesiacov od podania žiadosti sa ich žalobca mohol domáhať na súde (§ 16 ods. 4 cit. zákona), keďže uvedená lehota počas tohto súdneho konania už uplynula.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a žalovanej ako účastníčke v konaní úspešnej nepriznal náhradu trov konania, pretože jej účasťou v konaní žiadne nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia, písomne vo vyhotovení trojmo na tunajší súd.

V odvolaní musí byť uvedené, kto ho robí, ktorému súdu je určené, ktorej veci sa týka, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup okresného súdu považuje za nesprávny, čoho sa odvolateľ domáha (ako má odvolací súd rozhodnúť), uviesť dátum a podpis. Odvolanie treba predložiť v troch rovnopisoch, inak súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy,
- d) súd prvého stupňa dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a - sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu, v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, odvolateľ nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p., odvolateľ bez svojej viny nemohol predložiť alebo označiť dôkazy do rozhodnutia súdu prvého stupňa),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný rozsudok, môže oprávnený podať návrh na exekúciu podľa zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok, v znení neskorších predpisov.